

افغانستان، پاکستان، طالبان و آمریکا

(استاد صباح)

به راکت سینه کابل دریدند
همه بود و نبودش راکشیدند
به ناموس وطن کردند بازی
به دنیا بینی خود را بریدند .

عملکرد منفی نیروهای خارجی که تضاد آشکار با اهداف اعلام شده و عملکرد آنها دارد، عامل تعیین کننده مهمی در قدرت طلبی مجدد طالبان بوده است. واقعیت آن است که آمریکا و ناتو به هیچ کدام از اهداف اعلام شده شان از دخالت نظامی در افغانستان وفادار باقی نمانده اند. حفظ و استقرار امنیت در افغانستان و مبارزه با کشت و تولید مواد مخدر از اهداف اعلام شده و بارها تاکید شده آمریکا و ناتو در کنار شکست دادن قطعی طالبان و آنچه آنها از آن به نام تروریسم یاد می کنند، بوده است اما پس از گذشت سالها، اکنون بر همگان و حتی خود فرماندهان نظامی آمریکا و ناتو روشن شده که این اهداف نه تنها در حداقل ممکن خود محقق نشده اند بلکه وضعیت امنیت در مقایسه با دوره قدرت طالبان به مراتب آسیب پذیر تر شده است.

در سال دوهزارسه بیشتر سرویسهای اطلاعاتی غربی به وضوح دریافته اند که بدون اطلاعات وسیعی که در سازمان امنیت و اطلاعات پاکستان جمع شده نمیتوانند در افغانستان عملیات انجام دهند. بین دوهزارسه و دوهزارپنج سازمان های اطلاعاتی غرب از نزدیک با (آی اس آی) همکاری کردند و تعداد زیادی از عوامل القاعده را شناسایی نمودند، اما این امر را که عنصری از (آی اس آی) مخفیانه به طالبان کمک میکند زیر چشمی رد کردند.

غرب یا باید دیالوگ با هواداران ملا عمر را بپذیرد یا این ریسک را قبول کند که در نزاع های آتی با آن ها در جنوب افغانستان تلفات بیشتری بدهد. راه اول دشوار است و تعداد کمی از رهبران غربی مایل به آن هستند. راه دوم تنها از طریق فشار بر سازمان اطلاعات پاکستان ممکن است، به این امید که پاکستان مجبور شود در مورد استراتژی خود در افغانستان تجدید نظر کند، همانطور که در مورد کشمیر کرد.

همچنان روز نامه واشنگتن پست زیر عنوان جنگ در پاکستان مینویسد، اندکی بعد از حادثه یازده هم سپتامبر دوهزاریک رئیس جمهور بوش اعلام داشت که کشور های جهان باید بین ایالات متحده آمریکا و کشور هائیکه از دهشت افکنان پشتیبانی نموده و آنها را در خاک خود پناه میدهند یکی را انتخاب کنند و کسانیکه به منسوبین القاعده پناه میدهند باید به حیث دشمن شناخته شوند.

بعد ها از تطبیق جدی این پرنسیب امتناع بعمل آمد و جنرال پرویز مشرف رئیس جمهور پاکستان آدم خوش قسمتی بود که در مقابل مشکلی قرار نگرفت. از زمانیکه جنگ علیه دهشت افگنی آغاز شد، این حکمران نظامی پر زرق و برق پاکستان سعی بلیغ به خرج داد به حیث متحد ایالات متحده آمریکا به شمار آید. اما از مبارزه علیه افراطیون اسلامی در کشورش، با وصف افزایش در تلفات جانی و خسارات مالی آمریکا از رویارویی آنها طرفه رفت.

مایه‌ی تشویش همه، خاموشی و عدم قاطعیت نیروهای ائتلاف در افغانستان است که بعقیده کارشناسان، ناتو دزد را می‌گویند دزدی کن و صاحب خانه را می‌گویند خیردار.

سخت‌گویی غیرنظامی سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) در افغانستان می‌گوید- احداث موانع از سوی پاکستان در طول مرز مشترک "دیورند" با این کشور تردد آزاد مردم در دو سوی مرز و نیز کالاهای تجاری را محدود می‌سازد. احداث حصار و سایر موانع مرزی میان دو کشور کار خوبی نخواهد بود. مسایل مرزی حساس و بحث برانگیز است و به نظر ناتو این حرکت خوبی نیست. طرح احداث دیوار میان دو کشور همسایه در کمیسیون سه جانبه مطرح و روی آن بحث خواهد شد. وی با بیان اینکه ایجاد موانع مرزی دلایل نظامی دارد، تصریح کرد که نمی‌خواهد در این مورد سخن بگوید. افغانستان اواخر ماه حمل اعلام کرد نیروهای پاکستانی به سوی نیروهای اردو در ولایت پکتیکا در شرق کشور تیراندازی کردند. براساس بیانیه دفتر سخت‌گویی وزارت دفاع، حادثه زمانی رخ داد که پاکستان با استفاده از تریکی شب در مناطق مرزی "انگور هده" و "شکین" ولسوالی "برمل" اقدام به نصب سیم خاردار و مین‌گذاری کردند. سخت‌گویی وزارت دفاع پیشتر گفته بود که نصب موانع باعث قطع روابط اقوام، ایجاد فاصله میان افرادی که پیوند تاریخی، قومی و خویشاوندی با یکدیگر در دو سوی مرز دارند، می‌شود.

وزیرستان جنوبی هم اکنون تحت فرمان جهادی‌های اسلام گراست که به گفته یک مطلع محلی بطور علنی عضو گیری میکنند، زخمی‌ها را نجات میدهند و جنگجو به افغانستان می‌فرستند. مقامات پاکستان وحشت دارند که وزیرستان شمالی نیز به همین وضع دچار شود. در اینجا برخلاف بخش جنوبی، طالبان محلی تحت هدایت ملا عمر متحد شده‌اند و بنابر گفته یک منبع، اوست که در پنج سپتامبر توافق فوق را به عمل آورد براساس آن متعهد شد که افراد اومبارزه خود را به جهاد در افغانستان منحصر کنند و به عملیات علیه اردوی پاکستان دست نزنند. زمامداران پاکستان با این کار می‌خواهد حداقل بخشی از قدرت نمایندگان محلی و سنتی و شیوخ وفادار به خود را در وزیرستان شمالی بازسازی کند. به هر حال او آلترناتیف دیگری ندارد. به نظر میرسد واشنگتن با این تاکتیک توافق دارد، هر چند آن را یک چاره موقت می‌بیند.

لوی درستی‌اردوی آمریکا ضمن اعتراف به ناتوانی کشورش در کسب موفقیت در افغانستان اعتراف کرد که جنگ در افغانستان یکی از سخت‌ترین چالش‌های آمریکا است. مایکل مولن طی یک سخنرانی، رابطه آمریکا با پاکستان را آشفته و در عین حال حیاتی خواند و اعلام کرد بدون کمک اسلام آباد هیچ راه حلی برای جنگ در منطقه وجود ندارد. اظهارات وی و تأکید بر نقش پاکستان در شرایطی اعلام شده است که در روزهای اخیر دولت پاکستان را به دلیل رابطه‌اش با گروه‌های افراطی اسلامی به طور علنی مورد انتقاد قرار داده است و این بیانات را طی یک سخنرانی به مناسبت پایان تصدی خود به عنوان لوی درستی‌اردوی آمریکا بیان کرد. مولن اظهار داشت که به جانشین خود جنرال «مارتین دمپسی» گفته است که جنگ در افغانستان سخت‌ترین چالش او خواهد بود اما باید اهمیت پاکستان را نیز به یاد داشته باشد و «سعی کند در مورد این رابطه آشفته و در عین حال حیاتی بهتر از من عمل کند». این اظهارات یک هفته پس از اینکه مولن به یک کمیته مجلس سنای آمریکا اعلام کرد طالبان وابسته به شبکه حقانی، «بازوی حقیقی» سازمان اطلاعاتی نظامی پاکستان هستند، منتشر شد. این سخنانی که مولن در مجلس سنای آمریکا بیان کرد، به آتش خشم تنش و کدورت با پاکستان دامن زد.

سایت ویکی لیکس در این اواخر بیش از نود هزار اسناد و مدارک محرّم را پس از طبقه بندی در رابطه با جنگ افغانستان منتشر نمود که در نوع خود شاید در تاریخ جهان افشای چنین اسناد محرّم آنهم در زمان بسیار نزدیک و کوتاه، بی نظیر باشد. این اسناد از جنوری دوهزار و چهار تا دسامبر دوهزار و نو میلادی را در برمیگیرد. اسناد ویکی لیکس به صراحت نشان میدهد که دستگاه اطلاعات پاکستان با طالبان روابط تنگاتنگ و نزدیکی داشته و حتی نماینده این دستگاه، در شورای کوپته تحت رهبری ملا عمر، عضویت دارد. همچنان پاکستان با گروه حقانی رابطه نزدیکی برقرار نموده و بارها با تجهیز این گروه نیروهای ائتلاف را در افغانستان هدف قرار داده است. این اسناد افشا میکند که رهبری القاعده نیز در پاکستان است و عملیات انتحاری و انفجار بمب‌های کنار جاده‌ای را رهبری و نظارت میکند، عملیاتی که بیشترین تلفات را به نیروهای بین المللی و مردم غیر نظامی وارد می‌کنند... در این اسناد بازی دوگانه پاکستان به حدی برجسته است که جامعه جهانی و به خصوص امریکارا و ادار خواهد نمود تا در سیاست‌های شان در قبال پاکستان تجدید نظر نمایند. چون پاکستان پس از سقوط طالبان، از مجاری مختلف تلاش نمود، تا دوباره طالبان و القاعده را در خاک خویش نگهداشته و پس از مدتی

طالبان رادر گروه های چریکی سازماندهی نموده و آنها با تداوم جنگهای چریکی، ضربات مهلکی به نیروهای ائتلاف وارد کردند. پاکستان با تحریک، تجهیز، تمویل و تسلیح طالبان، توانست که طالبان را از نو برانگیزند و به یک نیروی چالشگر جنگی تبدیل کنند. اگر طالبان از چنین منابع عقبی لوژستیکی و پناهگاههای امن در پاکستان برخوردار نمی بودند، در برابر نظامیان جامعه جهانی و دولتی خوردو خمیر میشدند. این اسناد نشان میدهد که پاکستان بطور آشکار طالبان را به جنگ مردم افغانستان و نیروهای ائتلاف جهانی فرستاده و می فرستند. اسناد ویکی لیکس، تمام شبهات را از میان برداشته است. به همان دلیل بود که صدر اعظم انگلستان به خاطر حمایت پاکستان از طالبان، دولت پاکستان را هوشدار داد. گرچه سفیر پاکستان در بریتانیا و سخنگوی وزارت خارجه این کشور طبق معمول این ادعای دیوید کامرون را رد نمود. اما پس از افشای اسناد ویکی لیکس، فکر میشود که زمان برای پاکستان دیر شده است که بتواند جهان رادر قبال مخفی کردن بازی دوگانه خویش قناعت بدهد.

روزنامه فاینانشل تایمز چاپ لندن در گزارشی تحت عنوان «پاکستان به یک برخورد جدی تر ضرورت دارد» می نویسد- مبارزه ناتو در افغانستان به سرعت رو به ناکامی است، مگر این که ایالات متحده آمریکا در برابر پاکستان برای بستن پایگاه های طالب در آن طرف سرحد موقف جدی تر اتخاذ کند. قرار است قصر سفید آمریکا ارزیابی ستراتیژی خود را در افغانستان اعلان کند. اما بل هریس یک مقام بلند پایه ملکی ایالات متحده آمریکا در قندهار که از مقامش کنار رفت در یک مصاحبه ای با روزنامه فاینانشل تایمز گفته است، تلاش های واشنگتن برای تقویت روابط با اسلام آباد، به منظور قطع جریان دوامدار شورشیان از پاکستان به افغانستان در سال گذشته به شکست مواجه شد.

هریس می گوید، ما در طول ده سال گذشته کمک های فراوان در اختیار پاکستان قرار دادیم ولی جایی را نگرفت. بنأ من فکر می کنم وقت آن رسیده تا در روابط دوجانبه خود، صحبت و مذاکرات ما به طور قطع بی قید و شرط . رک و راست باشد. اگر قرار باشد که این جنگ به یک نتیجه برسد، باید پایگاه های شورشیان در داخل خاک پاکستان مسدود شود و از بین برود. اظهارات این مقام بلند پایه ملکی آمریکا، نگرانی هایی را راجع به جریان کمک های ده ساله آمریکا به پاکستان منعکس می سازد که نتوانسته است نیروهای استخباراتی پاکستان را تشویق کند، دست از حمایت مخفی شورشیان بردارند. هریس این دیپلومات سابقه دار آمریکایی می گوید، در مدت یکسال کار من در قندهار، من هیچ گونه پیشرفت را در جهت قطع جریان و ظرفیت طالبان از سرحدات پاکستان ندیدم. ان پیترسن سفیر سابق ایالات متحده آمریکا در پاکستان در یاد داشت محرم دیپلماتیک که از جانب ویکی لیکس به نشر رسید گفته بود، هیچ مقدار پول نتوانست پاکستان را تشویق کند تا حمایت شان را از شورشیان طالب و لشکر طیبه که مسوول حمله تروریستی سال دوهزار و هشت میلادی شهر مومبای هند می باشند قطع کنند. ولی به باور بعضی تحلیل گران، ایالات متحده آمریکا باید برخورد خود را در برابر پاکستان از طریق قطع کمک های آمریکا به این کشور سخت تر و جدی تر بسازد. یک مقام دیگر بلند پایه نظامی آمریکا در سفارت این کشور در کابل به روزنامه واشنگتن پست گفته است، من ازین تشویش دارم که تقاضاهای واشنگتن از پاکستان مبنی بر حمله بالای وزیرستان شمالی، یک تقاضای فوق العاده زیاد است، زیرا تعداد زیاد اردوی پاکستان در طول سرحدات شرقی این کشور مستقر است و توانایی این کار را ندارد. در حین زمان، مقامات استخباراتی پاکستان به روزنامه واشنگتن پست گفته اند، وزیرستان شمالی برای ما خطر جدی نیست و اگر ما بالای وزیرستان شمالی حالا حمله کنیم، خطر به تمام کشور افزایش می یابد. بهر اندازه ای که واشنگتن فشار وارد کند، اسلام آباد به همان اندازه مقاومت می نماید. توضیح آن ساده است و آن این که منافع دو کشور روی این موضوع متفاوت می باشد، آمریکا که نیروهایش در افغانستان در معرض خطر قرار دارد اقدام می خواهد. پاکستان که در سرتاسر کشور به مبارزه تروریزم روبرو می باشد می خواهد به خطر داخلی خود توجه کند. سیاست مداران در هر دو کشور یک دیگر را به دورویی و بی اعتمادی متهم می سازند که صرف می تواند اوضاع را خراب تر سازد.

تنشهای اخیر بین پاکستان و آمریکا باعث شد تا اسلام آباد اصلی ترین گذرگاه عبور لاری های حامل تجهیزات مورد نیاز ناتو به افغانستان را برای چند روز مسدود کند. این اقدام پاکستان که در نوع خود کم سابقه بود پس از آن اتفاق افتاد که هلیکوپترهای ناتو با عبور از مرز پاکستان، وارد خاک این کشور شدند و یک پاسگاه مرزی پاکستان را بمباران کردند. در حمله این بالگردها به منطقه قبیلنشین کورم ایجنسی، چهار نیروی امنیتی پاکستان کشته شدند. آمریکا از سال دوهزار و هشت همواره مناطق قبایلی پاکستان را بمباران می کند، اما هیچ گاه واکنش اسلام آباد تا این حد تند نبوده است.

بسته شدن گذرگاه تورخم به مدت نو روز ، به توقف انتقال سوخت از این گذرگاه به افغانستان منجر شد و بیش از صد تانکر سوخت ناتو در شش حمله افراد مسلح آتش زده شد. آمریکا در نهایت ناگزیر شد از پاکستان به علت کشته شدن چهار نیروی امنیتی این کشور در حمله بالگردهای ناتو عذرخواهی کند.

با وجود عذرخواهی آمریکا از پاکستان حملات هواپیماهای بدون سرنشین آمریکا به خاک پاکستان همچنان ادامه دارد. در این مدت بیش از ده بار مناطق قبایلی این کشور بمباران شده است. البته، حملات به مناطق قبایلی پاکستان از چندی پیش اوج گرفته و در مقایسه با ماه‌ها و سال‌های گذشته، افزایش قابل توجهی یافته است. طبق گزارش رسانه‌های پاکستان، هواپیماهای بدون سرنشین آمریکا تنها طی یک ماه بیست و سه بار مناطق قبایلی پاکستان را هدف راکت قرار دادند. از اگست دوهزار و هشت تا کنون بیش از هزار و یکصد پاکستانی که بسیاری از آنها غیرنظامی بودند، در بیش از یکصد و سی و پنج حمله این هواپیماها، کشته شده‌اند. بر اساس آمار رسمی دولت اسلام‌آباد، آمریکا در سال دوهزار و هشت پنجاه و سه نوبت و در سال دوهزار و نو ۲۰۰۹ سی و چهار نوبت به پاکستان حمله راکتی کرده است. با وجود افزایش حملات آمریکا به پاکستان و حتی ورود هلوکوپترهای ناتو به این کشور که اقدامی بی‌سابقه است، دولت اسلام‌آباد در نهم اکتبر گذرگاه تورخم را بازگشایی کرد. با این اقدام پاکستان اگرچه در ظاهر تنش بین دو طرف فروکش کرد، اما این پرسش همچنان بی‌پاسخ مانده است که چه اتفاقی افتاد که اسلام‌آباد اصلی‌ترین گذرگاه این کشور به افغانستان را مدت روز به روی کاروان‌های ناتو مسدود کرد؟ برای این پرسش، پاسخ‌های متعددی مطرح می‌شود. برخی بر این باورند که حملات گسترده آمریکا به مناطق قبایلی پاکستان که نقض حاکمیت این کشور است اعتبار دولت حزب مردم را نزد افکار عمومی خدشه دار کرده است. حملات پیاپی آمریکا به پاکستان باعث شده است دولت مرکزی برای واکنش به این حملات تحت فشار احزاب مخالف و افکار عمومی قرار گیرد. از همین رو با کشته شدن چهار نیروی نظامی پاکستان در حملات آمریکا، این فرصت برای حزب مردم ایجاد شد تا قاطعیت اسلام‌آباد را به رخ ناتو بگذرد. باید گفت اگر هدف دولت پاکستان نشان دادن قاطعیت این کشور به ناتو بود، چرا اسلام‌آباد در مقابل حملات بعدی آمریکا سکوت اختیار کرده است؟ مگر نه اینکه بیشتر کشته‌های حملات آمریکا و ناتو به پاکستان غیر نظامیان هستند؟ بنابراین به نظر می‌رسد که بسته شدن مرز تورخم به روی کاروان‌های ناتو دلیل دیگری دارد.

برخی بر این باورند که رویکرد قاطع پاکستان در قبال واشنگتن، پاسخ اسلام‌آباد به فشار بیش از حد آمریکا و ناتو بر پاکستان است. اخیراً دیوید پترائوس فرمانده قبلی نظامیان خارجی در افغانستان (فعالاً ریس سی‌آی‌ای) به اسلام‌آباد هشدار داد، ادامه کم‌کاری پاکستان در مبارزه با آنچه وی تروریسم خواند، زمینه را برای حمله زمینی آمریکا به آن کشور فراهم می‌کند. البته شواهد قابل توجهی وجود دارد که نشان می‌دهد آمریکا درصدد متقاعد کردن دیگر اعضای ناتو برای فشار آوردن به پاکستان است.

موضوع تلاش القاعده و طالبان پاکستان برای گروگانگیری و انفجار در چند کشور اروپایی که آمریکایی‌ها و انگلیسی‌ها آن را مطرح کردند، بخشی از این شواهد است. واشنگتن با شیوه‌های مختلفی درصدد است و انمود کند که عمده مشکلات آمریکا و ائتلاف ناتو در افغانستان از پاکستان ناشی می‌شود. از همین رو، به نظر می‌رسد که ادعای حمله احتمالی القاعده پاکستان به کشورهای اروپایی، توجیهی برای فشار آوردن بیشتر بر اسلام‌آباد است. شواهد گویای این واقعیت است که این دیدگاه با وضعیت کنونی منطقه بیشتر تطبیق می‌کند. به نظر می‌رسد اسلام‌آباد فشار غرب را احساس می‌کند و به همین دلیل درصدد ارسال این پیام است که پاکستان قادر است مستقل از ناتو بیاندیشد.

اما علت افزایش فشار آمریکا و ناتو بر پاکستان چیست؟ یک علت فشارهای کنونی بر پاکستان، این است که ناتو درصدد است ناکامی‌های خود را در افغانستان به گردن دیگران از جمله پاکستان بیاندازد. علت دیگر این است که ناتو ریشه اصلی مشکلاتش را در افغانستان، در خاک پاکستان می‌داند و بر این باور است که حتی عناصری در اردوی پاکستان از شورشیان حمایت می‌کنند. دیوید کامرون، صدراعظم انگلیس به صراحت گفت که پاکستان درخفا به طالبان کمک می‌کند. اندکی قبل از آن در اسناد و مدارک مربوط به جنگ افغانستان که توسط پایگاه اینترنتی ویکی‌لیکس منتشر شد، پاکستان به حمایت از طالبان متهم شد. در گزارشی هم که توسط مدرسه اقتصاد لندن منتشر شد، دستگاه اطلاعات پاکستان - آی‌اس‌آی - به همکاری گسترده با طالبان متهم شد.

در این گزارش آمده است که (آی اس آی) به طالبان در افغانستان ، پول، آموزش و پناهگاه می دهد. حدود یک هفته قبل از انتشار این گزارش ، موسسه تحقیقاتی آمریکایی رند نیز با انتشار گزارشی اعلام کرد عوامل اطلاعاتی پاکستان و نیروهای شبه نظامی دولتی این کشور ، شورشیان طالبان را آموزش می دهند و به آنها درباره تحرکات نیروهای آمریکایی در افغانستان اطلاعات می دهند. افزایش فشار آمریکا و ناتو بر پاکستان در مقطع کنونی نشان می دهد که اسلام آباد ، تا مقطع کنونی ، انتظار ناتو را برآورده نکرده است. از این گذشته، پاکستان و افغانستان دوهزاروچهارصدوسی کیلومتر مشترک دارند که با توجه به بافت ساکنان منطقه و ساختار جغرافیایی مناطق مرزی دو کشور، کنترل این مرزها در صورت افزایش تنش بین ناتو و اسلام آباد ، کاری بس دشوار است.

روزنامه بریتانیایی تایمز لندن با عنوان « به هر دو راه می بیند» مقاله را در مورد نقش وپالیسی سیاسی پاکستان در امور افغانستان نشر کرده است. سالهای پیش دیوید کامرون صدراعظم بریتانیا در جریان سفرش به هند از پاکستان انتقاد نموده که سیاست دو گانه را در جنگ علیه تروریسم پیش می برد. این اظهارات کامرون، باعث اعتراض های فوری شد اما یک سال بعد از آن اسامه بن لادن رهبر شبکه تروریستی القاعده در یک حمله نیروهای آمریکایی در داخل خاک پاکستان کشته شد. ایالات متحده از این عملیات به مقامات پاکستانی اطلاع نداد و آگاهی آنها را خطرناک و اقدام نا امن خوانده بود. روزنامه تایمز چندی قبل شواهدی را نشر کرده که برای پاکستان جای فریاد و انتقاد باقی نمی ماند و سند محرمانه و پنهانی نیرو های ناتو در افغانستان موسوم به "وضعیت طالبان" در نتیجه بیست و هفت هزار پرو هشی که از تقریباً چهار هزار زندانی تهیه شده است. این گزارش به (آی اس آی) اتهام وارد میکند: « پاکستان از همه آگاهی دارد.» طوری به نظر می رسد که اسلام آباد پیش از خروج مکمل نیرو های بین المللی از افغانستان، برای سرنگونی دولت در کابل تلاش سیستماتیک کرده و برای این برنامه، از طالبان و شبکه القاعده حمایت می کند.

در سند ناتو گفته شده که (آی اس آی) حتی بیشتر از طالبان، نقش زشت و شریر در جنگ افغانستان دارد و اظهارات دیوید کامرون که گفته بود: پاکستان بازی دوگانه را انجام می دهد، در تحقیق و اظهارات طالبان هم تایید شده است. قوماندانان طالبان این را هم گفته اند که پاکستان به دامنه جنگ و مصیبت های افغانستان دامن می زند و می خواهد تا حکومت را که به باور پاکستانی ها متحد غرب و هند است، از پا در آورد. تهیه کننده گزارش ناتو به این باور است که طالبان بخاطر روش نرم و معتدل را اختیار کرده اند تا ناتو را به خروج از افغانستان تشویق کنند. طالبان همچنان می خواهند تا در آینده در افغانستان حاکم شوند.

روزنامه آمریکایی نیویارک تایمز مقاله را در مورد خروج نیروهای خارجی از افغانستان و نگرانی های افغان ها نشر کرده است. افغان ها در ده سال گذشته، به کمک های خارجی اتکا کرده اند و از حالا نگرانی دارند که با خروج این نیرو ها، کمک ها و پول برای افغانستان متوقف خواهد شد. شماری از افغانها همچنان هراس دارند که با ترک افغانستان توسط نیرو های خارجی، روز های بدی به کشور شان خواهد آمد. نیویارک تایمز به نقل از بانک جهانی نوشته است: اقتصاد افغانستان به پول بازسازی و کمک های نظامی متکی است و در سالهای گذشته، عواید سرانه این کشور دو برابر رشد یافته است.

همچنان روزنامه واشنگتن تایمز می نویسد که پاکستان علناً منافع آمریکا را هدف قرار می دهد و درخفا با واشنگتن کمک می کند. پاکستان یک ائتلاف عجیب و حیرت آوری با آمریکا دارد. در چندین مورد عملیات با واشنگتن همکاری کرده ولی در عین حال از شبکه حقانی که خطرناک ترین دشمن آمریکا محسوب می شود حمایت می کند. واشنگتن تایمز می نویسد، بعد از این که پاکستان پیمان ناتو را به حمله بریک تانه سرحدی این کشور متهم کرد، روابط پر مشکلات و جنجالی واشنگتن و اسلام آباد با یک آزمایش جدید روبرو شد.

واشنگتن تایمز از نظامیان آمریکایی نقل قول می کند که اسلام آباد همکاری بیشتر از آنچه که اعلان می کند با آمریکا دارد. تحلیل گران به این باور اند که اسلام آباد به کمک های مالی آمریکا نیاز دارد ولی در عین حال نگران است که یک افغانستان دموکرات مبدا روزی در صف هند رقیب دیرینه پاکستان ایستاده شود.

روزنامه ستراتفور کامینتری همچنان یک مطلب تحلیلی درباره حمله اخیر قوای ناتو در امتداد سرحدات افغانستان و پاکستان و پی آمد های آن بر روابط اسلام آباد و واشنگتن نوشته است. ده ها سرباز پاکستانی در نتیجه این حمله کشته و زخمی شدند. این حمله چون تلفات نسبتاً زیاد به جا گذاشت و در زمان صورت گرفت که روابط واشنگتن و اسلام آباد متشنج

می باشد، توجه را به خود بیشتر جلب کرده است. پاکستان درواکنش به این واقعه سفیر امریکا در اسلام آباد را احضار کرد و اعلان نمود که همهء راه های اکمالاتی ناتو در پاکستان را مسدود می سازد و از واشنگتن خواست تا پایگاه شمسی را که طیاره های بی پیلوت امریکایی از آن استفاده می کنند در مدت پانزده روز تخلیه کند. سرحدات افغانستان و پاکستان که علامت گذاری های روشن ندارد و شورشیان از آن به هر دوسو رفت و آمد دارند در چند سال اخیر شاهد تبادلء آتش توپخانه، عملیات عبور مرزی و حملات هلیکوپترهای امریکایی بوده است. یاداشتهاوبرداشتها: فصلنامه مطالعات شبه قاره ،فارس - آی اس آی امپراطوری پنهان پاکستان، مرورید های سیاه ، تهیه وترجمه از منابع روسی ، نشریه های پرچم سرخ ومردم، بخشهای خیري ومقاله های نویسنده در رسانه های بیرون و درون مرزی.

بقیه گزیده های مقالات (صباح) اینجا کلیک نماید